

DE TORTELDUIFJES EN DE PAAUW.

Twee Tortelduifjes, lotgenooten,
 Vermaakten zich, nadat hun trouwknop was gesloot-
 In al het zoet van 's levens zaligheên; (ten
 En goed en spoed was by hen in 't gemeen.
 Zy waaren altoos by elkander
 En de een vond nimmer iets of deelde 't mede aan
 Zy zorgden met verëende kracht (d'ander;
 Voor 't welzyn van hun jong geslacht.
 De sere Paauw, vol zelfbehaagen,
 Zag nooit naar wyf of kinders om.
 Hy poogde, gierig, voor zichzelf maar zorg te draagen,
 En at aan 't geen hy vond zich altoos dik en stom.
 Het Duijfe zag dit alle dagen;
 Zy zag het met verwondering,
 En ondernam haar? Gaë daarvan de reên te vraagen.
 Hy sprak: In onzen Staat, hoe nedrig, hoe gering,
 Geniet men d'allergrootsten zegen:
 In vergenoegd te zyn is ryk te zyn gelegen.
 De gulzigäart, geelyk de vrek,
 Haakt steeds naar meer, en lyd altoos gebrek.

HET BELLENBLAAZEN.

'k Aanschouwde korts de gulle vreugd
 Der kinderlyke jeugd.
 Zy schoolden, moede elkaër te graazen,
 Rondöm een kom met schuimend nat.
 Kom, Krisje, riep Reinier, wy moeten bellen blaazen.
 Elk had terstond een pyp gevat.
 Zy bliezen yvrig, keer om keer,
 Hier viel een bel op de aarde neër;
 Daar ging 'er een omhoog; en die uit aller oogen.
 De Dienstboën raakten op de been;
 Zy deelden in de vrolykheên,
 En bliezen als de jeugd de bellen naar den hoogen.
 Een oud Tuinier, die in de stad
 Den gantschen dag geärbeid had,
 Kwam met zyn Vrouw voorby, en hielp de vreugd vol-
 Dat kunstje kon ik ook welëer, (maaken.
 Dus sprak hy tot zyn sloof: laat ons geen troef verzaa-
 Kom, Grootje, zet je mandje neër. (ken;
 't Was zo gezeid, en zo gedaan.
 Zy bliezen als de rest de bellen uit de pypen. (pen
 Het juichen en 't gelagch laat naauwlyks zich begry-